

Com naix Clara Andrés?

—Diguem que el naixement pròpiament dit s'origina a partir de l'enregistrament de la maqueta *Inici*, que es va fer a la Fournier (la Garriga). Aleshores ens vam plantejar de fer una formació amb els músics, és a dir, crear un grup per als directes.

—Qui sou Clara Andrés?

—Marià Roch amb el baix, Xarli Oliver a la percussió, Dani Calabritra al bouzouki i el banjo, GYG a la guitarra elèctrica i cavaquinyo i jo a la veu. Actualment també s'hi ha incorporat el contrabaixista Iu Boixader.

—Per què el nom de Clara Andrés?

—Perquè és una música de *bandautor*. A diferència dels autors o cantautors que hi fan directament les cançons i després busquen músics que toquen la seva composició, a la *bandautor* diguem-ne que l'autora fa l'esbós, crea una base sobre la qual es treballarà i sobre la qual s'edificarà la construcció de la cançó però de forma col·lectiva, entre tots els components del grup.

—Com definiríeu la vostra música?

—És una música mediterrània, és a dir amb molta corda. Amb una lletra que duïu el pamflet, però que ens parla de la quotidianitat. És una música per a escoltar amb tranquil·litat i la panxa plena.

—“Hui fa vent, li diu la roba estesa a les persianes...” és una forma suggeridora i poètica de captar l'instant. D'on reben la influència les vostres lletres?

—Jo crec que la creació és producte de tot allò que veiem, sentim i captem pels sentits, tot hi influeix. Aquesta frase en concret m'agrada molt, perquè és una manera molt senzilla de retratar, de crear imatges... Un mestre per a mi és Vicent Andrés Estellés. També em resultaren tot un descobriment els *haikus*.

—*Dies i dies* és el vostre primer disc. Quina projecció teniu?

—Fonamentalment consolidar-nos com a grup. A partir d'ací, poder evolucionar amb la nostra manera de fer pròpia.

—També participeu en el film *Diari d'un malalt d'amor* de Samuel Sebastián, amb un altre tema vostre, “Dansa”.

—Sí. I estem molt contents de poder participar amb la nostra música en més projectes artístics i creatius, siga cinema, teatre, etc. De fet, amb Samuel Sebastián acabe d'enregistrar, juntament amb Car-

“Fer cançons és el meu joc preferit”

Ha sortit al mercat el disc ‘Dies i dies’ de la cantant valenciana Clara Andrés, natural d’Oliva (Safor). Ja la coneixíem per ‘Inici’, amb el qual arribà a ser una de les finalistes del concurs Sona 9, i per la participació en la banda sonora del darrer film de March Recha, ‘Dies d’agost’.

men Salvador i Dario Herraiz, una versió de “La espinita”, de La banda Iònica i Macaco, per al documental *La pausa*.

—I tornant al disc, *Dies i dies* és un treball autoproduït. No heu arribat a cap acord discogràfic o és una decisió personal?

—Totes dues coses. Després del concurs Sona 9 vam establir contacte amb un parell de discogràfiques, però finalment vam renunciar a més còpies i més promoció en canvi de la llibertat de poder fer la nostra música quan vulguem i com vulguem, que almenys de moment tenim la sort de poder-nos permetre.

—Per què feu cançons?

—És el meu joc preferit. Allò que faig per voluntat pròpia, sense cap obligació de res. Perquè em naix, em relaxa i m’omple. M’agrada construir la cançó, anar buscant-la, treballar sobre una idea i no saber on anirà a parar.

Una vegada conclusa me’n sent satisfeta, però allò que més m’interessa és gaudir del procés de creació, perquè m’ajuda a traduir-me, a reconciliar-me amb mi mateixa o simplement a jugar tantes hores com puga amb la música.

Betlem Martínez